

de ikke var berettigede til at opsigte Gældsforholdene, eller endelig fordi de ikke havde fundet det rigtigt at indfri deres Forpligtelser i Reichsmark under Hensyn til Markens lave Kurs.

For visse Arter af Gældsforhold maatte det imidlertid anses for særlig vigtigt at faa fastslaaet en af Dagskursen uafhængig Omregningskurs, nemlig saadanne, i hvilke Skyldnerne kunde paaregne efter Indførelsen af dansk Mønt at faa sine af vedkommende Forhold flydende Indtægter i danske Kroner efter lignende Regler som i det øvrige Kongerige, medens Fordringshaverne ikke opnaaede en lignende Fordel, men tværtimod paa Grund af Forholdets langvarige Karakter vilde blive særlig ugunstigt stillet ved at maatte nøjes med at faa Ydelsen omsat efter Dagskurs.

De Ydelser, der navnlig vilde komme ind under disse Synspunkter, var Leje- og Forpagtningsafgifter, Aftægtsydelser, Grundbyrdeydelser og andre vedvarende eller for ubestemt Tid fastsatte Ydelser, der knytter sig til Besiddelsen af fast Ejendom, Gældsforhold som Følge af Laan, ydet mod Pant i fast Ejendom syntes derimod ikke at burde medtages, idet det netop var denne Art af Gældsforhold, der i stort Omfang var bragt til Ophør ved, at Skyldneren havde benyttet sig af den sædvanlig hjemlede Ret til Opsigelse med et forholdsvis kort Varsel til at opsigte Laanet og indfri dette ved Hjælp af Reichsmark, der var skaffet til Veje ved Optagelse af midlertidige Kronelaan.

Med Hensyn til Lejeafgifter af Beboelseslejligheder og enkelte Værelser i Byerne var Spørgsmaalet dog løst allerede inden Kommissionens Nedsættelse, idet Den internationale Kommission for Slesvig i en den 4. Juni 1920 udstedt Anordning angaaende Fastsættelse af Husleje i Afstemningsomraadets 1. Zone havde bestemt følgende:

„Huslejen af Lejligheder og enkelte Værelser bliver at omsætte til Kronemønt fra den 20. Maj d. A. at regne efter Overenskomst mellem Lejer og Ejer. Saafremt saadan Overenskomst ikke er tilvejebragt inden den 20. Juni, bliver den fremtidige Leje i Kronemønt efter Begæring fra en af Parterne fastsat af Bolignævnet.“

Denne Anordning har efter Oplysninger, der er meddelt Kommissionen af Administrator for de sønderjydske Landsdele, virket til, at Parterne hurtigt og let blev enige om Lejens Omsætning fra Mark til Kroner. Bolignævnenes Mellekomst blev kun i ganske faa Tilfælde paakaldt. Omsætningen skete til Beløb i Kroner, svarende til de tidligere Beløb i Reichsmark, undertiden med nogen Forhøjelse, navnlig for Forretningslokaler; men alt skete i Mindelighed med Anordningens Bestemmelser som Baggrund.

Der blev imidlertid ikke af Den internationale Kommission udstedt nogen Anordning, svarende til den ovenfor gengivne, med Hensyn til Lejeafgifter, der ikke faldt ind under Bolignævnenes Kompetence, eller med Hensyn til Forpagtningsafgifter eller de andre ovenfor nævnte Arter af Ydelser; og der blev heller ikke samtidig med Indførelsen af dansk Lovgivning iøvrigt givet nogen Lovbestemmelse om det her omhandlede Forhold, idet der om sammes rette Ordning herskede forskellige Meninger, hvorfor Spørgsmaalet fremdeles var Genstand for Overvejelse.

Da der imidlertid baade i Pressen og i Henvendelser til forskellige Ministerier blev fremsat Ønsker om Lovgivningsforanstaltninger angaaende de omhandlede Forhold, blev Kommissionen som ovenfor nævnt nedsat den 22. September d. A. for at foretage en nærmere Undersøgelse og Overvejelse af Spørgsmaalet.